

У ЗНАКУ ВИОЛОНЧЕЛА: АЛЕКСАНДАР СИМИЋ

Неки нови Фауст

Опера је сама по себи атак на сва човекова чула. Ја оперу нисам ни писао, само сам је записао, каже млади композитор

Пре десетак дана, београдска публика могла је да чује, први пут код нас „Фауста“, оперу за соло инструмент, младог композитора Александра Симића. На концерту одржаном на Малој сцени Народног позоришта, поред опере, изведена су и друга дела истог аутора, програмски такође у знаку виолончела.

– Мислим да је публика лепо примила мог „Фауста“. Трудно сам се да концерт буде и сугестиван и забаван. И уметници као Шопен и Бах својевремено су били забављачи. За мене је најважнија комуникација композитора и публике, али без додворавања. Композитор не сме једини да разуме оно што је написано. Добру музику у стању је да схвати и човек без музичког образовања. Зато у перцепцији музике не сме да постоји интелектуална баријера – каже млади композитор.

Опирање модерном

● Да ли бисте радо видели нашег „Фауста“ у Београду на неком отвореном простору, како се опере често изводе у светским метрополима?

– Не. Ја сам конзервативац и волим да иза себе имам институцију од бетона. Верујем да ће публика лакше пратити доле седећи у удобним столицама.

Верујете у то да се у данашње време новине у музици свODE на стављање ланаца и ексера у резонаторску кутију и давање делма неких чудних имена. Да ли сте успели да то избегнете а да дело остане савремено?

– Људи се донекле оправдао опирају модерној музици. Двадесетих година овог века, условно речено класична музика, почела је да живи свој издвојен живот, одвојена од модерне. Композитор је пред избором на коју ће страну. Изабрао сам класичну музику. Изабрао модерно, радије бих заменио оригиналним. Пошто не мислим да сам и сам оригиналан,

непоштено би било вештачки пласирати оригиналност кроз музику. „Фауст“ је савремен јер је реч о новом жанру у музици, савремен је по амбицији да се све



АЛЕКСАНДАР СИМИЋ

прикаже нечим малим, а тема је увек актуелна. Савремено мора у себи да носи црту универзалности, иначе није савременост него „тренутачност“.

● Да ли сте покушали да као још неки савремени уметници код публике активирате више чула?

– Опера је већ сама по себи атак на сва човекова чула. Ја остало нисам писао, ја сам само записао оперу. Био сам дактилограф господа бога.

● Гете је у својој верзији приче спасао Фауста. Колико је то за вас било битно приликом избора основе за либрето?

– Фауста бих спасао у сваком случају. Ја сам жестоки мизантроп и врло сам несрећан због тога. Волео бих да верујем у човека, па ми је лакше да ставим жетоне на спасење него на пропаст.

Главни негативац у овој причи заправо је Фауст; Мефисто је само опција. Човек је у могућности да бира, али упорно сам иде ка пропастима. Није нам потребна ни комета, ни Марсовци који ће нас уништити. Само радимо на томе. Написао сам „Фауста“ али ми и даље није јасно да ли је човек можда једина божија грешка.

Проблем зла

● Суштина је дакле у противурчју између добра и зла из првог дела Гетеове драме?

– Све се може свести на проблем зла у човеку и то зла као одсуства љубави. Природа има ток и стање а једино човек има причу, јер приче имају крај и вештачки потенцирану поенту. Узрок свему је трагање за том поентом. Зато ова прича није ни моја ни Гетеова, већ прва и једина још од постанка на које је алудирано одломком из Прве књиге Мојсијева.

● Пошто се многа велика уметничка дела баве истом темом, да ли сте се осврнули на још неко од њих?

– Наравно да у мом „Фаусту“ има нечега и од Мана, Булгакова, Берлиоза, Мурсорског, Дорна, па и митова старих цивилизација о пореклу зла.

Ј. Маторов

УМЕТНИЧКА КОЛОНИЈА „БАКАР“

Вајари у ливници

Традиционална, 14. уметничка колонија „Бакар“ окупиће овог лета у Бору, од 1. до 31. јула шест вајара из наше земље, а за учење су се већ пријавили Томислав Толоровић, Слободан Којић, Ђорђе Пичевић и Милија Глишић. Они ће своје скулптуре обликовати у борској ливници фазонских одливака да би их, по традицији, 6. августа, на Дан рудара Србије, изложили у Галерији борског Музеја рударства и металургије.

С. Т.